

Обществено сътрудничество с Бог в делото Му.

Призвание на човека за съучастие към делото на Св. Троица

- „Каза му Иисус: толкози време съм с вас, и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; и как ти казваш: покажи ни Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца, и Отец е в Мене? Думите, които Аз ви говоря, от Себе Си не ги говоря; а Отец, Който пребъдва в Мене, Той върши делата. Вярвайте Ми, че Аз съм в Отца, и Отец е в Мене; ако ли не, то за самите дела вярвайте в Мене.“ (Йоан 14,9-11) „...и каквото поискате от Отца в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, Аз ще го направя. Ако Ме любите, опазете Моите заповеди. И Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас вовеки, Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не види, нито Го познава; а вие Го познавате, защото Той с вас пребъдва и във вас ще бъде.“ (Йоан 14,13-17)

Вътрешния живот на светата Троица е една голяма тайна за човека, също както всеки един от нас е голяма тайна за другия. Евангелието на свети апостол и евангелист Йоан ни открива какви са отношенията между личностите на св. Троица. Така Исус представя своята идентичност (личност). Неговата идентичност е Бог Отец и Утешителя - Светия Дух. Всяка личност в светата Троица изгражда идентичността на другите. Един без друг те не могат да съществуват и живеят. Всеки е самостоятелна личност, съединени в общуване, мечтание и дейности. Тяхното единство е толкова истинско, че всички заедно създават един Бог, който има една воля, едни прояви и дела, един живот.

Личностите в светата Троица са различни в своите единични прояви. Това ни открива Светото Писание. Бог Отец е начало на всичко (принцип), Син, вечно роден от Отца, и пратен по волята на всички, за да стане човек и да спаси хората със своята смърт и възкресение, и Светия Дух, който вечно изхожда от Отца и Сина, и който олицетворява връзката в светата Троица и в целия свят. Къде се намират основите на тяхното истинско единство? Отговорът е: във взаимната им и дълбока любов. От взаимната любов, която е всъщност личността (Светия Дух), и която тече и изпълва света, сътворяваща човека, за да споделят заедно своето щастие. Когато човек е съгрешил, Бог създал план за неговото спасение. Изпраща своя Син и, когато Исус си отива, Светият Дух продължава неговото дело и не престава да изпълва света с

Божие присъствие. Тяхната мечта е да спасят човека, за да може заблуденият син да се завърне отново в рая (сравни с Лука 14,20). Когато е сътворил човека, Той му е дал възможност да вземе съучастие в Божието дело и му поверил грижата за другите хора и света. Светият Дух продължава делото на Светата Троица, дарявайки човека с дарби, осветявайки го за Божиите неща и очаквайки, че човекът ще ги използва, за да изпълни своята житейска задача.

1 Коринтяни гл. 12

- *„Има различни дарби, ала Духът е един и същ; има различни служби, ала Господ е един и същ; има и различни действия, ала Бог е един и същ, Който върши всичко у всички.“ (1 Коринтяни 12,4-6)*

Св. Павел пише за дарбите на Светия Дух, тъй като някои християни в Коринт са имали проблем с това, че едни от тях са били повишавани над другите заради особените си дарби. Това е в следствие на нашето грешно разбиране, защото дарбите, които сме получили като подарък от Бог, са ни дадени в полза и служба на другите. Защото *„Има различни дарби, ала Духът е един и същ; има различни служби, ала Господ е един и същ; има и различни действия, ала Бог е един и същ, Който върши всичко у всички.“* (1 Коринтяни 12,4-6). Можем да кажем, че човек е в определен смисъл инструмент в ръцете на Господ. Бог ни дарява с дарби, с които можем да сме полезни на другите, макар и човек не винаги да ги използва с добро намерение. Всички сме съучастници в плана на Бог, въпреки че понякога не разбираме смисъла на случилото се. Подобно на християните в Коринт. Бог използвал техните проблеми за бъдещите поколения, за да може днес, когато четем Светото Писание, да успеем да различим правилното. Свети Павел говори за единство. Дарбите на Светия Дух също създават единство. Тях също получаваме за всеобщо благополучие и стремеж да съумеем да сътворим едно тяло, в което всяка част да има определена функция. Не всеки може да прави всичко, но всички сме задължени да правим това, което Господ очаква от нас. Трябва да правим това с искреност, да сме запалени и да използваме най-добрите си способности и умения. Защото в книгата Откровение гл. 3,15-16 Господ ни казва - *„зная твоите дела: ти не си ни студен, ни горещ; о, дано да беше студен или горещ! Така, понеже си хладък, и нито горещ, нито студен, ще те изплювам из устата Си.“* Това означава, че Господ очаква много от нас. Да бъдем запалени е едно от изискванията. Ако Бог не би горял с любов, то не би сътворил света и човека. Подобно, не би воювал за човешкото спасение, когато го е подвело собственото му

дете, което се е поставило срещу Него.

Знаем, че детето обича, когато се чувства обичано. Затова, ако искаме да използваме дарбите си добре, не трябва да се сливаме или разтворим в другите, а да бъдем личност, която знае, че носи достойнството на Божие дете. Която знае, че ако не направи нещо правилно, въпреки че се е трудила, и съжалява заради недостатъци си, ще получи от Бог нов шанс. Тази любов е много важна. Защото *„и да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, - щом любов нямам, нищо ме не ползува.“* (1Коринтяни 13,3). Ние сме надарени Божии деца, които са получили от Бог житейска задача, но трябва да я изпълним заедно с другите, които ни помагат, първо да я открием, за да съумеем да я осъществим по-късно. Затова в салезианския устав четем: *„Да живеем и работим заедно е за нас салезианите основно изискване и безопасен път към осъществяване на нашето призвание...“* (Устав на Салезианите на Дон Боско чл. 49). Основата на делата ни е любовта.

Нашето сътрудничество в Божието дело

- *„Да живеем и работим заедно за нас салезианите е основно изискване и безопасен път към осъществяване на нашето призвание. Затова съграждаме общества, където се обичаме така, че споделяме всичко в семеен дух и по такъв начин изграждаме общество на личностите. В Обществото си отразяваме и тайнствения живот на Светата Троица; тя (св. Троица) е символ на най-дълбоките ни мечти и по такъв начин ставаме свидетели и знак на любов и единство пред младежите.“* (Устав на Салезианите на Дон Боско, чл. 49)

Размишлявахме за Св. Троица. Тя е съставена от свободни и различни личности, които са съединени и действат заедно, мечтаят и живеят заедно. Съединението им идва от любов. Това означава, че любовта ги съединява. Любовта не може да съществува без споделяне, без да знаем за мечтите на другия, без да уважаваме другия в неговия начин на живот и дарбите, с които разполага. Защото личността винаги си остава тайнствена. Винаги е голяма тайна и сътрудничеството с нея е възможно, само когато споделя живота си, мислите, тайните и мечтите си.

Светия Дух умее да работи с нашите тайни, както и с нашите мечти. Очаква от нас сътрудничество. Не чрез големи дела, които

като обекти са извън нас самите, и които си измисляме, рискувайки да навредим на живота си, а да сътрудничим в Неговото дело – на нашето собствено аз. Защото Божията воля е да се спасим. Даровете, които получаваме са пратени точно с тази цел. Но те не са само за нас, а и за другите, защото Бог насочва даровете, които ни праща, към спасението на другите хора. Тука няма място за ревност, защото на другите можем да помогнем само тогава, когато ще сътрудничим със Светия Дух, за да може той да довърши спасителното дело. Затова дарбите, с които влизаме в обществото на Салезианите на Дон Боско, са средства за създаването му и са границите, които определят мярката на нашата отговорност в обществото и света. Ако знаем какви дарове сме получили, това ни помагат да открием Божията воля в личния ни живот, защото мините трябва да се умножат (трябва да развиваме дарбите си) (сравни с Лука 19,11-26). Обществото трябва да ни помогне в изпълнението на тази задача, въпреки че отговорността за личното ни развитие е наша. Споделяйки плановете си, даваме възможност на другите в обществото да ни помогнат, както и чрез тях да открием нашите дарби, житейски задачи и отговорността ни пред другите и света. Трябва ясно да открием своите мечти, изисквания и плановете, за да могат и останалите да се включат в делото. Така личното дело ще се превърне в общественото дело. Ако трябва да действаме обществено, не бива да говорим само за помощта на единичните членове, а за пълно съучастие, пълен интерес. А интересът възниква, когато целта, която е обявена и за която някой се бори, ни е близка. Затова всеки от нас е задължен да представя личните си плановете, които Светия Дух назначава, за да могат останалите да разберат целта и да се запалят за делото. Затова понякога делата, които вършим нямат желания резултат. Защото говорим твърде малко за целите, плановете, изискванията, мечтите и личното си развитие...

Светата Троица е препоръчителен пример за сътрудничество в екип. Единно съществуване, единни дела, единна воля. В основата на техния живот стои любовта и принципът (началото) на всичко е Бог Отец, подобно на принципа (началото и основа) на нашето общество и дейността му - съществува директор, който трябва да анимира другите членове (сравни с Устав на Салезианите на Дон Боско чл. 55). За да може директорът да анимира обществото, трябва да знае много добре за нему поверените салезиани, трябва да знае за техните дарби, мечти и плановете, за да може заедно с тях да направи план за тяхното личностно развитие и начин на изпълнение на житейската задача. Знаейки тези скрити неща, може да се съгласи или не със зараждащото се дело.

Трябва да повторим, че всички ще отговаряме според това как сме умножили (как сме развили) своите мини (сравни с Лука 19,11-26), колко сме сътрудничили със Светия Дух (сравни с 1Коринтяни 3,16). Затова, ако сме убедени в това, че Господ очаква от нас да изпълним някаква задача, не можем да предаваме отговорността си на другия или обществото. Можем само да очакваме и да се молим, Господ да ни покаже „точното време“ (сравни с Еклесиаст 3,1), когато трябва да започнем Божието дело. Това означава, че трябва да забележим Божието време (времето, определено от Бог за започване на делото), когато делото Му може да се развие, защото Бог е подготвил почвата. Бог определя нашите дела, затова нека откриваме волята Му и да сътрудничим с Него и нека не мечтаем за големи дела или за нашата егоистична реализация, а да се реализираме в Бог и в неговите планове, като децата, които са щастливи, когато могат да помогнат на своите родители. И ние всъщност сме деца през целия си живот – Божите деца.

За да разберем всичко правилно, нека прочетем насоките в нашата работа, както ги начерта 26. генерален (главния) събор на Салезианите на Дон Боско:

Ако искаме да станем обстойни в изискванията на нашето призвание и да отговорим на апелите, които показва дадената ситуация, трябва да променим менталитета и структурите си така, че да тръгнем на пътя от:

1. менталитет на мениджмънт към менталитет на евангелизационно присъствие в младежката среда
2. евангелизация, където различните дела без систем към систематичен и цялостен евангелизационен план
3. индивидуална работа към обществена работа, който в огласяване на Исус Христос включва младежи, семейства и различни хора
4. пасторална самостоятелност към споделянето на проектите с другите църковни и държавни институции
5. оценяване на ефективността на проектите според мнението на другите към оценяване според верността ни към Светото Писание
6. културно превъзходство към позитивното възприемане на различните култури, които се различават от моята
7. разбиране на цялото салезианско семейство като място на среща, запознаване и споделяне на опитите към стремежа

салезианското семейство, да стане силно апостолското движение за доброто на младежите

8. модела, който разбира евангелизацията като стремеж за промяна на личността към модел, който разбира евангелизацията и като промяна на обществени и политически структури.¹

¹ ACG 401 – Документ от 26 генерален събор на Салезианите на Дон Боско, Май 2008 г., стр. 23.